Azon az úton járni, amely Krisztus élvezése az élet fájaként

Közép- és Kelet-Európai és Balkán Konferencia

2022. szeptember 23-25.

Bukarest, Románia

© 2022 Living Stream Ministry
Engedéllyel használva. Kérjük, ne másold és ne terjeszd!

KULCSFONTOSSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK

Az élet fája evésének, vagyis Krisztus életellátmányunkként való élvezésének
kellene az elsődleges ügynek lennie a gyülekezeti életben.

Az 1Mózes 2,9-ben szereplő két fa –
az élet fája és a jó és gonosz tudásának fája –
két alapelvet képvisel:
az élet alapelvét és a helyes és helytelen alapelvét.

Az Úr helyreállítása annak a helyreállítása, hogy
az Úr Jézust az első szeretettel, a legjobb szeretettel, szeressük,
és az Úr Jézust az élet fájaként együk
Krisztus organikus Teste felépítéséhez,
ami az Új Jeruzsálemnek a felépítése
mint Isten örökkévaló ökonómiájának a célja.

Krisztusnak mint az élet fájának a reprodukciójaként
mi, a Krisztusban hívők és Isten gyermekei,
nemcsak rendelkezünk az örökkévaló élettel
és nemcsak megtapasztalhatjuk az örökkévaló életet,
hanem szolgálni is tudunk ezzel az élettel Krisztus Teste többi tagja felé.

602

1 Mily dicsőséges és szent az
Isten örök élete!
Teljes, korlátlan, színtiszta,
S irgalmával van tele!
Benne minden gazdagsága,
Fénye és természete.

2 Ó, szerelme és kegyelme!
Ő az ember élete!
Szellemet teremtett bennünk,
Hogy tervét véghez vigye.
És szívének vágya az, hogy
Eggyé váljunk Ővele.

3 Mily csoda! Az ember Istent
Életként élvezheti!
Nem titok többé az Isten —
Önmagát most felfedi:
Eljött testben, majd Szellemben —
Mindenki ismerheti.

4 Mily közel van! Most az Isten
Krisztusban az életünk!
Isten megjelent a testben,
Megnyilvánulva nekünk;
Meghalt, feltámadt és Ő lett
Életünk és mindenünk.

5 Mily titok! Ő Szellemként most
Benne van az emberben!
Ez másik elváltozása:
Szellemként él lényemben;
Ítélve és ösztökélve
Otthont készít szívemben.

6 Ó mily drága tudni azt, hogy
Háromegy az Istenünk!
Az Atyával jött Fiú most
Szellemként a mindenünk;
Az emberbe lép a Szellem,
És Isten az életünk!

7 Mily titokzatos és mégis
Ő, az Isten, él bennem!
Eljött hozzánk, és most egyként
Él velem a szívemben.
Halleluja! Halleluja!
Őt dicsérem mindenben!

612

1 Isten Önmagát akarja
Átadni nekem;
Vágya az, hogy egyesüljön
Két szellem.

Isten minden gazdagsága
A Szellemben van;
Szellememnek kulcsát kell, hogy
Használjam.

2 Természete gazdagságát
Én mind megkaptam,
Hogy – szellemben Őt érintve –
Megláthassam.

3 Értelem megérti Őt, és
Szellem érinti;
Szellemét ki nem használja,
Őt elveszti.

4 Minden üzenetet mélyen
Lélegezzünk be,
Hogy az ige beépüljön
Lényünkbe.

5 Az Igének olvasása
Őt olvasva jó;
Mert ha értelmemben élek,
Meghalt a Szó.

6 Mily gazdagság és dicsőség
Van a Szellemben!
Szellemem' serkentve mindez
Él énbennem.

BEVEZETŐ:
AZON AZ ÚTON JÁRNI, AMELY KRISZTUS ÉLVEZÉSE AZ ÉLET FÁJAKÉNT

Kulcsfontosságú közösség Lee testvértől

„Az élet fája Krisztust jelképezi, aki életet ad át az embernek, és aki örömöt szerez az embernek és megelégíti őt" – *Life-study of Genesis,* p. 141.

„Az egyetlen dolog, amire szükségünk van: az Urat élvezni az élet fájaként" – *The Tree of Life,* p. 23.

„1943 májusában [. . .] súlyos tuberkolózist kaptam. [. . .] A két és fél éves betegségem alatt megláttam az élet fáját. Azalatt a két és fél év alatt megláttam, hogy az Úr helyreállításában és az Ő munkájában híján voltunk az életnek. Mindenféle probléma – függetlenül attól, hogy miről van szó – az élet hiányának az eredménye. Amikor ezt megláttam, rendkívüli lelkiismeret-furdalást éreztem, sokat vallottam és átfogó megbánásom volt az Úr előtt, valamint sok foglalkozásban volt részem Őelőtte. [. . .] Az élet fájáról szóló üzenetek sok szentet megmentettek, és emellett a nankingi férfitestvérek és a nőtestvérek közül sokakat felszabadítottak. A sanghajbeli gyülekezetben jelenlévő négy év forrongás miatt a szentek évek óta elcsüggedtek és levertek voltak, és képtelenek voltak bármit is tenni. Ezek az üzenetek felszabadították a szellemüket, és megvilágosították a szívüket. [. . .] Hálát adok az Úrnak, hogy az élet fájáról szóló üzenetek által a gyülekezet Sanghajban gyógyulást nyert. Az élet fájáról szóló üzenetek megalapozták a sanghajbeli gyülekezet ébredését" – *The History and Revelation of the Lord's Recovery,* vol. 1, pp. 130, 133, 135, 138.

„Az élet fája evésének, vagyis Krisztus életellátmányunkként való élvezésének kellene az elsődleges ügynek lennie a gyülekezeti életben" – Jel 2,7, 6. lábjegyzet, 4. bekezdés.

„A gonoszok gonosz állapota abban áll, hogy nem jönnek az Úrhoz enni és élvezni az Urat. [. . .] Sok dolgot csinálnak, de nem jönnek el, hogy kapcsolatba lépjenek az Úrral, vegyék Őt, elfogadják Őt, ízleljék Őt és élvezzék Őt. Isten szemében semmi sem gonoszabb ennél" – Ésa 57,20, 1. lábjegyzet.

Isten szándéka az ember számára az volt, hogy Önmagát az élet fájaként odaadja az embernek az ember élvezetére. „Amikor meglátjuk, hogy Isten azt akarja, hogy élvezzük Őt, és hogy nem akarja, hogy bármit is tegyünk Őérte, akkor meglátjuk, hogy a keresztyén élet élvezet dolga. [. . .] Ha a felfogásunk megváltozik úgy, hogy meglátjuk ezt a két pontot, könnyű lesz Istent élvező életet élnünk" – *The Vision of the Tree of life and the Tree of knowledge of Good and Evil,* p. 60.

„Ha Isten élvezésének az útján akarunk járni, meg kell változnia a felfogásunknak. [. . .] Ha be akarunk lépni Isten élvezetének a valóságába, meg kell látnunk egy irányító látást. [. . .] Csak amikor negyvenéves voltam, fedte fel az Úr nekem az Ő élvezésének az útját. Csalódott voltam, hogy húsz éven át az időm és az energiám legnagyobb része elpocsékolódott. Az imádságaim többségének nem volt értéke, és annak az időnek, amit a Biblia vagy más szellemi könyvek olvasásával töltöttem, sem volt értéke. Ekkor ismertem fel, hogy a munkálkodásunk útja téves volt, és hogy a szellemi törekvésünk útja szintén téves volt. [. . .] Mivel nagy veszteséget szenvedtem el amiatt, hogy a téves úton jártam, nem akarom, hogy mások ugyanezt a hibát megismételjék. Remélem, hogy mások Isten élvezésének az útját tudják választani. Könyörögve kérem a szenteket, hogy többé ne járjanak a téves úton. Át kell gondolnunk a törekvésünk korábbi útját. A felfogásunknak drasztikusan meg kell változnia. Szükségünk van egy irányító látásra" – *The Vision of the Tree of life and the Tree of knowledge of Good and Evil,* p. 51.

Első üzenet

Azon az úton járni, amely Krisztus élvezése az élet fájaként, Isten örökkévaló ökonómiája elvégzéséhez

Igeolvasmány: 1Móz 2,7-9; Jel 2,7; 22,14; Jn 1,4; 14,6a; 10,10b; 6,35. 57. 63

I. Az 1Mózes 2-ben két választási lehetőséget látunk az ember előtt – az élet fáját és a jó és gonosz tudásának fáját – 7-9. vers:

A. A két fa megmutatja, hogy a világegyetemben két akarat, két forrás és két lehetőség van, amelyet az ember a szabad akaratával választhat – vö. 5Móz 30,19-20.

B. Az élet fája jelképezi Krisztust, a Háromegy Isten megtestesítőjét, mint életet az ember számára étel formájában, hogy az ember élvezze Őt és az alkatában Övé váljon az Ő dicsőségéért, a testületi kifejeződéséért, így megvalósítva Isten eredeti szándékát az Ő örökkévaló ökonómiája szerint – 1Móz 1,26; Ésa 43,7; 1Móz 2,9; Jel 2,7; 22,14; Jn 1,4; 14,6a; 10,10b; 6,35. 57. 63; Jel 21,10-11; vö. 4,3:

1. Az élet fája, Isten fája, az Isten-fa: a világegyetem középpontja.
2. Az Ótestamentum az élet fájával kezdődik (1Móz 2,9), és az Újtestamentum az élet fájával végződik (Jel 22,2. 14); így az a gondolat, hogy Isten az ember élete, az egész isteni kijelentésen végigvonul.
3. Az, hogy Isten az élet fája elé helyezte az embert, azt mutatja, hogy Isten azt akarta: az ember az életeként fogadja el Őt azáltal, hogy organikusan eszi és metabolikusan asszimilálja Őt, hogy így Isten az ember lényének tényleges összetevőjévé válhasson – Jn 6,57. 63; Jer 15,16; Mt 4,4.

C. A jó és gonosz tudásának fája jelképezi a Sátánt mint a halál forrását az ember számára – Héb 2,14:

1. Ez a fa egyben az összes Istentől független dolgot is jelképezi, mert bármit, ami nem Isten Maga – a jó dolgokat, sőt, a biblikus és vallásos dolgokat is beleértve –, arra használhat fel a Sátán, az alattomos, hogy halált hozzon az embernek – Jn 5,39-40; 2Kor 3,6b.
2. A jót és a gonoszt nem két fa jelképezi, hanem egy fa, a második fa; így Istenen kívül más jónak a keresése a Sátánhoz tartozik.
3. A valódi jó nem más, mint Isten Maga; tehát Isten elnyerése a valódi jó elnyerésével egyenlő – Mt 19,17a; Márk 10,17-18; Zsolt 16,2.

D. Az élet fája az ember Istentől való függését idézi elő (Jn 15,5), de a tudás fája az ember Isten elleni lázadását és Őtőle való függetlenségét idézi elő (vö. 1Móz 3,5):

1. Az evés függésre utal; az, hogy Isten az eledelünk – amit az élet fája jelképez –, azt jelenti, hogy szüntelenül Istentől kell függenünk.
2. A tudás fája függetlenségre utal; Isten szemében az ember első bűne és a legnagyobb bűn: a függetlenség.

E. A két fa eredménye két vonal, két út – az élet útja és a halál útja –, amelyek az egész Biblián végigvonulnak, és a Jelenések könyvében végződnek:

1. A halál a tudás fájával kezdődik (1Móz 2,17), és a tűz tavával végződik (Jel 20,10. 14).
2. Az élet az élet fájával kezdődik, és az Új Jeruzsálemmel, az élet vizének városával végződik – 22,1-2.

II. Az élet útján, az élet vonalán, az élet fenntartásában kell maradnunk azáltal, hogy az élet fájaként élvezzük Krisztust Istennek a mi életben való növekedésünk által történő életben való építéséhez – Jn 10,10b; Jel 22,1-2; Ef 4,16; 2,21-22; Kol 2,19:

A. Azáltal maradunk meg az élet útján, hogy az élet alapelve szerint élünk és szolgálunk, nem pedig a helyes és helytelen alapelve szerint:

1. A szellemünkben lévő benső élet-érzet, az élet vezetése szerint kell élnünk és cselekednünk, nem pedig helyes és helytelen szerint – Róm 8,6; 2Kor 2,13.
2. A mérce a keresztyén életvitelhez a bensőnkben lakozó Krisztus jelenléte; nem az a kérdés, hogy mi helyes és mi helytelen, hanem az, hogy a bensőnkben lévő isteni élet egyetért-e valamivel – Mt 17,3. 5. 8; vö. 2,15-16.

B. Azáltal maradunk meg az élet útján, hogy a lehető legnagyobb mértékben szeretjük az Urat, vonva másokat, hogy Őutána fussanak – Márk 12,30; Én 1,4a:
1. Ahhoz, hogy az élet fájaként élvezzük Krisztust, mindenkor azt kell mondanunk Neki, „Úr Jézus, szeretlek Téged"; ha lángoló szerelmünk van az Úr Jézus iránt, és mindenben megadjuk Neki az első helyet, akkor élvezni fogjuk mindazt, ami Ő – Jel 2,4-5. 7.
2. Ahhoz, hogy az élet fájaként élvezzük Krisztust, el kell jegyeznünk embereket Őneki, behozva őket az Úr Jézus drága személyének valódi megbecsülésébe, szeretetébe és élvezetébe – 2Kor 11,2-3.

C. Azáltal maradunk meg az élet útján, hogy Jézust esszük olyan módon, hogy imaolvassuk az Igét, elmélkedünk az igéről, és másokba szolgáljuk az igét mint a Szellemet a hit bennünk lévő szellemének gyakorlása által – Jn 6,57. 63; Jer 15,16; Zsolt 119,15; Mt 4,4; 24,45; 1Kor 2,4-5. 13:
1. Kora reggel élveznünk kell Őt az Igében, hogy minden egyes nap új kezdetet jelentsen, és sok és gondos megfontolással be kell fogadnunk az Ő igéjét – Zsolt 119,15. 147-148; vö. 3Móz 11,3.
2. Krisztust kell szólnunk naponta mindenféle embereknek alkalmas és alkalmatlan időben (Csel 5,42; 8,4; 2Tim 4,2), és mindenre elszántan igyekeznünk kell azt a szokást felépíteni, hogy bármely találkozón felszólalunk (1Kor 14,26. 4-5. 12. 31).

D. Azáltal maradunk meg az élet útján, hogy élvezzük a Háromegy Istent mint az élet Szellemének törvényét annak isteni kapacitásával együtt – Róm 8,2; Jer 32,39:
1. Az Édenkertben a két fával az életet, a jót és a gonoszt látjuk; mi egy miniatűr Édenkert vagyunk az élet Szellemének törvényével a szellemünkben, a jó törvényével a természeti, független értelmünkben és a gonosz törvényével a hústestünkben – Róm 7,23; 8,2. 16.
2. „Be kell kapcsolnunk" az élet Szellemének a törvényét úgy, hogy a szellem szerint járunk és az értelmünket a szellemre irányítjuk a Háromegy Istennek életként való kitöltéséhez a háromrészes lényünkbe – 2. 4. 6. 10-11. vers.

E. Azáltal maradunk meg az élet útján, hogy feltámadásban, a gyülekezetnek mint Krisztus Testének a valóságában élünk, amit az arany mécstartó jelképez mint a feltámadási élet fája; ez azért van, hogy Isten dicsőségét hordozhassuk Isten kifejeződéséhez az élet városaként, az Új Jeruzsálemként – Ef 1,22-23; 2Móz 25,31-40; Jel 1,11-12; 21,10-11.

III. Az egyedülálló útja annak, hogy győztesek legyünk, az, hogy Krisztust mint az élet fáját esszük és élvezzük annak érdekében, hogy átformálódjunk életben, és így a a férfi-gyermekké váljunk Krisztus győzelmének a megjelenítésére és a menyasszonnyá váljunk Krisztus megelégedésére – 2,7. 17; 3,20-21; 12,5-12; 19,7-9; 22,2. 14.

509

1 Az Édenkertben van egy fa,
És egy folyó tör ott elő,
Hogy az ember egyen s igyon,
S örökké éljen ő.

Isten Krisztusban az ételem,
Isten mint Szellem táplál Vele.
Ha Őt fogyasztja a szellemem,
Betölt az élete.

2 Ez a fa Isten Krisztusa,
Ő a mi élő ételünk;
Mind Őt élvezzük gazdagon,
És megelégedünk.

3 A folyó Isten Szelleme,
Szomjasan várja szellemem,
Hogy lényem megteljen Vele,
S teljesen szent legyen.

4 A dicső Krisztus életem,
És Ő mint Szellem, bennem él,
Hogy az Istennel egy legyek,
S képét tükrözzem én.

5 Ezt a Krisztust magasztalom,
És e Szellemnek engedek,
A dicsőségét hirdetem,
És Vele megtelek.

1151

1 Igyál – kristálytiszta a trónból jövő folyó;
Egyél – itt az élet fája, bő gyümölcshozó;
Nézd – se nap, se hold, de minden tisztán látható, mert
Nincs több éjszaka!

Jövel, ó jövel,
Szól Szellem–Menyasszony;
Jövel, ó jövel,
'Ki hallja, kiáltson.
Jövel, ó jövel,
'Ki szomjas, vegye ingyen,
S igya az élet vizét!

2 Krisztus-folyó, Krisztus-víz, mibennünk áradó;
Krisztus-fa és Krisztus mint gyümölcs abban de jó!
Krisztus napunk, Krisztus fényünk, hajnalcsillagunk, és
Ő a mindenünk.

3 Ruháinkat megmosva az élet fája vár,
„Ó Úr, Ámen, Halleluja" – Őt fogyasztjuk már.
Szellemünkhöz fordulunk, és megtaláljuk Őt,
Ez csodálatos!

4 Van most már egy otthonunk, a napnál fényesebb;
Hol sok testvér egyesül, és mind valóban egy.
Jézus minket egybegyűjt, és így minden helyen csak
Ő lesz látható.

Második üzenet

A két fa és a mindennapi élet két alapelve

Igeolvasmány: 1Móz 2,9; Héb 4,12; 1Kor 2,14-15; Róm 8,4. 6; Ef 4,18-19; 2Kor 11,3

I. Az 1Mózes 2,9-ben szereplő két fa – az élet fája és a jó és gonosz tudásának fája – a mindennapi élet két alapelvét képviseli:

A. A két fa azt mutatja, hogy egy keresztyén két különböző alapelv szerint élhet – a helyes és helytelen alapelve, illetve az élet alapelve szerint – 1Kor 8,1.

B. Keresztyénnek lenni nem a helyes és helytelen alapelvével, a jó és gonosz alapelvével kapcsolatos, hanem az élet alapelvével – 1Jn 5,11-13. 20.

C. Amikor befogadtuk az Úr Jézust, és új életet nyertünk, hozzájutottunk a mindennapi élet egy másik alapelvéhez – az élet alapelvéhez; ha nem ismerjük ezt az alapelvet, akkor el fogjuk hanyagolni az élet alapelvét, és a helyes és helytelen alapelvét fogjuk követni.

D. Keresztyénnek lenni nem arról szól, hogy megkérdezzünk, vajon valami helyes-e vagy helytelen, hanem arról, hogy amikor csak teszünk valamit, ellenőriznünk kell azt a bennünk lévő élettel – Róm 8,6; Ef 4,18-19.

II. Keresztyén életünk a benső életen, nem pedig a helyes és helytelen külső mércéjén alapul; a mindennapi életünk alapelve külső helyett belső:

A. Ha a helyes és helytelen alapelve szerint élünk, akkor ugyanolyanok vagyunk, mint a világi emberek – 17. vers.

B. Hogy mi helyes és helytelen, azt nem egy külső mérce, hanem a benső élet határozza meg.

C. Nemcsak a gonosz dolgoktól kell távol tartanunk magunkat, hanem a pusztán jó dolgoktól is:

1. A keresztyének csak az életből származó dolgokat tehetik meg; vannak gonosz dolgok, jó dolgok, és életből való dolgok – Jn 1,4; 10,10; 1Jn 2,25; 5,13.
2. Az 1 Mózes 2,9-ben a „jó és gonosz" egy útként vannak összekapcsolva, míg az „élet" egy másik út.
3. Van egy magasabb mérce, mint a jó mércéje; ez az élet mércéje – Jn 11,25; 1Jn 5,11-12.
4. A keresztyén életvitel mércéje nemcsak a gonosz dolgokkal foglalkozik, hanem a jó és helyes dolgokkal is.
5. Emberi nézőpontból sok dolog helyes, az isteni mérce mégis helytelennek ítéli őket, mert nélkülözik az isteni életet.

D. A keresztyén életvitel a benső életen alapul – Róm 8,2. 6. 10-11:

1. Egy keresztyén semmiről sem dönthet az élettől függetlenül – 1Jn 5,13.
2. Ami fokozza a benső életet, az helyes, és ami apasztja a benső életet, az helytelen.
3. A mi utunk Isten élete, nem pedig helyes és helytelen; e két alapelv között roppant nagy különbség van, és nagy itt az ellentét.
4. Az egyetlen kérdés, amit fel kell tennünk, hogy a bennünk lévő isteni élet növekszik vagy fogyatkozik; ennek kell meghatároznia az utunkat.
5. Isten azt kívánja tőlünk, hogy megelégítsük az isteni életet; mindent oly módon kell végeznünk, hogy az megelégítse az Istentől kapott életet – Jn 1,4; 3,15.
6. Keresztyénekként nemcsak az általunk elkövetett bűnöket kell megbánnunk Isten előtt; gyakran meg kell bánnunk Isten előtt a jótetteinket is.
7. Életvitelünk alapelve nem a jó és a gonosz megkülönböztetése; Isten elé kell járulnunk, hogy eldöntsük, mi származik életből, és mi halálból – Róm 8,6; 1Jn 3,14.

III. Ha az élet alapelve szerint szeretnénk élni, akkor meg kell különböztetnünk a szellemet a lélektől, és ismernünk kell a szellemet – Héb 4,12; 1Kor 2,14-15:

A. Az Úr, aki a Szellem, a szellemünkben él, lakozik, munkál, halad és cselekszik, és mi egy szellem vagyunk Vele – 2Kor 3,17; Róm 8,16; 1Kor 6.17:
   1. Ha gyakorlati módon szeretnénk ismerni az Urat, és meg szeretnénk tapasztalni Őt a mindennapi életünkben, akkor meg kell tanulnunk megkülönböztetni a szellemünket – 2,14-15.
   2. Ha nem ismerjük az emberi szellemünket, akkor nem érthetjük Isten bennünk való haladását, és nem tudjuk követni az Urat, mert az Úr a Szellem, aki a szellemünkben él – 1Jn 2,27; 2Tim 4,22.

B. Ismernünk kell a különbséget a szellemünk és a többi belső részünk között – Zsolt 51,6; Ezék 36,26; 1Pt 3,4.

C. Ha a lelkünkben teszünk bármit is, legyen az akár helyes, akár helytelen, akkor az óemberben élünk; ezért meg kell tagadnunk a lelki életünket, az énünket – Mt 16,24-26.

D. Amikor követjük a szellemünket, akkor az Urat Magát követjük, mert az Úr a szellemünkben van – 2Tim 4,22; 1Kor 6,17.

IV. Ha az élet alapelve szerint akarunk élni, akkor követnünk kell az élet benső érzetét – Róm 8,6; Ef 4,18-19; Ésa 40,31:

A. Az élet érzete szubjektív, személyes és gyakorlati:
   1. Az élet érzete a negatív oldalon a halál érzése – Róm 8,6a.
   2. Az élet érzete a pozitív oldalon az élet és békesség érzése, amit erőként, elégedettségként, nyugalomként, világosságként és vigasztalásként nyilvánul meg – 6b. vers.

B. Az élet érzetének forrása az isteni élet (Ef 4,18-19), az élet törvénye (Róm 8,2), a Szent Szellem (11. vers; 1Jn 2,27), a bennünk lakozó Krisztus (Jn 15,4-5) és a bennünk munkáló Isten (Fil 2,13).

C. Az élet érzetének funkciója annak tudatosítása, hogy a természeti életünkben vagy az isteni életben, illetve a hústestben vagy a Szellemben élünk –1Kor 2,14-15; Róm 8,8-9; Gal 5,16-17.

D. Egy hívő életben való növekedése attól függ, hogyan foglalkozik az élet benső érzetével –Ef 4,15; Kol 2,19; 1Kor 3,6-7.

E. Be kell imádkoznunk magunkat az élet érzetébe, és nap mint nap annak vezérlő, irányító és szabályozó eleme szerint kell élnünk – Róm 8,6; Ef 4,18-19; 1Jn 2,27.

F. Minél inkább járunk a szellemünk szerint, és követjük az élet érzetét, annál inkább élünk az élet alapelve szerint – Róm 8,4. 6.

V. Ha az élet alapelve szerint élünk, akkor nem a helyes és helytelen szerint, hanem az élet és halál szerint fogjuk megítélni a dolgokat – 2Kor 11,3:

A. János evangéliuma hangsúlyozza a tényt, hogy az élet fája szemben áll a jó és gonosz tudásának fájával, és hogy nekünk nem a jóval vagy gonosszal, hanem az élettel kell törődnünk – 4,10-14. 20-21. 23-24; 8,3-9; 9,1-3; 11,20-27.

B. Egy bizonyos dolog megítélésnek legjobb módja – a megítélés titka – az élet vagy halál szerinti megítélés; meg kell tanulnunk, hogy az élet és halál által ítéljük és különböztessük meg a dolgokat, elutasítva minden beszédet, ami megfoszt minket Krisztus életellátmányunkként való élvezetétől, de befogadva az Úr valódi szolgálatát, ami mindig megerősít minket Krisztus életellátmányunkként való élvezetében – Róm 8,6; 2Kor 11,3.

493

1 Uram, Te vagy a Szellem most,
Ki életünket élteti;
Mily gazdagság erősíti,
Ó mily dicső és isteni!

2 Uram, Te vagy a Szellem most,
Ki bennünket megszabadít;
És életnek törvényével
Most élet által igazít.

3 Uram, Te vagy a Szellem most,
Ki átformál és átitat;
Hasonlóvá tesz képedhez,
És fényt, világosságot ad.

4 Uram, Te vagy a Szellem most,
S a szellemem a lakhelyed;
Ím két szellem most egybeforr,
És egy szellemként él Veled.

5 Uram, taníts meg engemet,
Hogy szellemben érintselek;
Úgy Szellemedben járhatok,
S valóságodban élhetek.

Harmadik üzenet

Beoltva Krisztusba az élet fájának részévé váláshoz

Igeolvasmány: 1Móz 2,9; 1Kor 6,17; Róm 11,17. 24; Jn 15,4-5

I. A Biblia feltárja, hogy az a kapcsolat, amit az Isten kíván az emberrel: az Ő és az ember eggyé válása – 1Kor 6,17:

A. Mindig amikor a Bibliához jövünk, gyakorolnunk kell egy alapelvet – azt az alapelvet, hogy Isten egy akar lenni az Ő választott népével – Jn 14,20.

B. Isten fő célja, hogy eggyé tegye Magát az emberrel és az embert eggyé tegye Önmagával – Ef 4,4-6.

C. Isten azt kívánja, hogy az isteni élet és az emberi élet összekapcsolódjon, hogy egy életté váljon.

D. Isten ökonómiájának központi vonala az, hogy Istent és embert, embert és Istent, egy entitássá tegye, és ezzel a kettő egy életvitellel rendelkezzen azáltal, hogy egy életük van egy természettel – Jel 22,17.

E. Testet öltésében Krisztus bevitte Istent az emberbe, és a feltámadásában bevitte az embert Istenbe; ezáltal véghez vitte az Isten és az ember eggyé elegyítését – Róm 8,3; 1,3-4:

1. Mi Krisztusban vagyunk, és Ő bennünk van; Ő és mi egy személy lettünk – 1Kor 12,12.
2. Krisztus „mi-vé" [a személyünkké, a lényünkké] lett, mi pedigŐvé [az Ő személyévé, lényévé] lettünk – Héb 2,14. 11.

II. A kapcsolat, amit Isten kíván az emberrel az, hogy Ő és az ember be legyen oltva egymásba, és ezzel eggyé váljon egy organikus egyesülésben – Róm 6,3-5; Jn 15,4-5:

A. A beoltott élet az nem egy kicserélt élet, hanem ez az emberi életnek az az isteni élettel való elegyedése – 1Kor 6,17.

B. A beoltásban két hasonló élet organikusan összekapcsolódik, utána pedig együtt növekszik – Róm 11,24:

1. Mivel az emberi életünk Isten képére és Isten hasonlatosságára lett megalkotva, ezért azt össze lehet kapcsolni az isteni élettel – 1Móz 1,26.
2. A mi emberi életünk hasonlít az isteni életre; ennélfogva az isteni életet és az emberi életet be lehet oltani egymásba, és együtt élhetnek.

C. Ahhoz, hogy be lehessen oltani minket Krisztusba, Őneki át kellett mennie a testet öltés, megfeszítés és feltámadás folyamatán, hogy a megelevenítő szellemmé váljon – Jn 1,14; 1Kor 2,2; 15,45.

D. Be lettünk oltva Krisztusba mint az élet fájába, és ez a beoltás eggyé tett minketŐvele – Róm 11,24:

1. Krisztus és a hívők egy fa; Ő a szőlőtő, és mi vagyunk a vesszők – Jn 15,1. 5a. 4a.
2. Krisztus a mi életünkké, természetünkké és személyünkké válik – Kol 3,4. 10-11; Ef 3,17.

E. Újjászületett személyekként, akik be lettek oltva Krisztusba, beoltott életet kell élnünk – egy olyan életet, amelyben két fél összekapcsolódott, hogy organikusan növekedjen:

1. Mivel be lettünk oltva Krisztusba, többé már nem szabadna saját magunk által élnünk, hanem meg kellene engednünk a pneumatikus Krisztusnak, hogy éljen bennünk – Gal 2,20.
2. Többé nem szabadna már a hústestünk által vagy a természeti lényünk által élnünk, hanem egy beoltott életet kéne élnünk az elegyedett szellem által – az újjászületett emberi szellemmel elegyedett isteni Szellem által – 1Kor 6,17; Róm 8,4.

F. A beoltott életben az emberi élet nincsen felszámolva, hanem meg van erősítve, fel van emelve és meg van gazdagítva az isteni élet által – Gal 2,20; 4,19; Ef 3,16-17:
   1. A beoltott életben a vessző megőrzi a maga esszenciális jellemzőit, ugyanakkor megerősíttetik, felemeltetik és átformálódik azzal, hogy be van oltva egy magasabb rendű életbe – Jn 15,4-5; Róm 11,17.
   2. A beoltott életben az isteni élet bennünk munkálkodik, hogy kiválassza a negatív elemeket:
      a. Az isteni élet fokozatosan munkálkodik, hogy eltávolítson mindent, ami természeti.
      b. Az isteni élet elnyeli a hibáinkat és gyengeségeinket.
      c. A természeti hajlamunk negatív eleme kivégeztetik, és azt követően, a hajlamunk elvetése helyett, az Úr felemeli és használja azt.
   3. A beoltott életben az isteni élet feltámasztja Isten eredeti teremtését, és felemeli az adottságainkat – Jn 11,25; Ef 4,23:
      a. Ahogy az isteni élet kiválasztja a negatív dolgokat, ez Isten eredeti teremtésének a feltámasztását munkálja.
      b. Így az eredeti funkcióink, amelyeket a teremtéskor kaptunk, helyreállnak, megerősödnek és felemeltetnek – Gal 2,20.
   4. A beoltott életben az isteni élet Krisztus gazdagságával látja el a belső részeinket és átitatja az egész lényünket – Róm 12,2; 8,29-30.

III. Krisztus az élet fájaként Istennek mint életnek a megtestesítője a számunkra, és a Krisztusba történt beoltásunkkal, organikusan egyesültünk Vele, és így az élet fája része vagyunk – Kol 2,9; Jn 15,1. 4-5:

A. Krisztust nemcsak esszük mint az élet fáját, hanem egyesültünk Vele és a Része vagyunk – 1Kor 6,17.

B. Az élet fája azért van, hogy az isteni életet kitöltse belénk; amint mi, a vesszők a szőlőtőben lakozunk, befogadjuk az élet kitöltését az élet fájától és, az élet fája részeként élünk – Jn 15,5; Róm 8,2. 10. 6. 11; vö. Fil 4,13.

C. Krisztus az élet fájaként az isteni ökonómiáért van, hogy kitöltse Magát belénk; a szőlőtő vesszőiként mi Őbenne lakozunk, Ő pedig mibennünk lakozik.

D. Ahogy a szőlőtőben lakozunk, Istennek van egy kitöltése belénk, az élet kitöltése az élet fájából a vesszőkbe; ez a kitöltés tesz minket Isten-emberekké – Róm 8,10. 6. 11.

E. Amikor Krisztusban mint a szőlőtőben lakozunk, akkor lakóhelyünkké tesszük Őt, ami a legmagasabb és legteljesebb megtapasztalása Istennek; Krisztusban lakni azt jelenti, hogy az életvitelünk Krisztusban van, és Őt tesszük a mindenünkké – Zsolt 90,1; 91,1. 9.

F. Ha az élet fája részeként élünk, akkor nem a jóval és gonosszal, hanem az élettel fogunk törődni, és a dolgokat nem helyes és helytelen szerint fogjuk megítélni, hanem élet és halál szerint – 1Móz 2,9. 16-17; 2Kor 11,3.

116

1 A megváltás, kegyelmes Úr Tebenned oly csodás!
'Mit értem tettél, képtelen pótolni bármi más.
Titokzatos és isteni, hiányos minden szó –
A megváltás oly nagyszerű, hogy el nem mondható!

2 Értem dárdát döftek Beléd, kiömlött víz és vér,
Hogy átadd életed' nekünk, és Megváltónk legyél.
Megtisztított a drága vér – elégedett szíved;
És újjászült az életed – most egy vagyunk Veled!

3 Te vagy a meghalt búzamag, ki sok magot terem,
Kik tagjaid, osztozva mind közös természeten.
Mi Néked ágaid vagyunk Urunk, és tartalmunk Te vagy;
Rajtunk keresztül élsz, mozogsz, és tükrözöd Magad.

4 Mivel Tested vagyunk Urunk, mi Érted létezünk;
Bennünk találhatsz lakhelyet, s reményeddé leszünk.
Hű társadat szemlélve, Úr, elégedett szíved;
Veled egy Testben élve most élvezzük mindened'!

5 Miközben Rád emlékezünk, s látjuk jelképeid',
Nagy megváltásodért szívünk hálával megtelik.
Mivel Tested és lakhelyed, s Menyasszonyod vagyunk,
Imádunk és dicsőítünk, s Néked hálát adunk!

132

1 Jézus immár Úr a mennyben,
És Krisztussá tétetett;
Felemeltett mint ember,
És megdicsőíttetett.

2 Eljött ember formájában,
Meghalt, s a Terv teljesült;
Feltámadt és emberséggel
Mennybe ment, és trónra ült.

3 Benne Isten szállt a földre,
Isten-embert ért halál;
Ember Benne ment a mennybe,
S Istennel békét talál.

4 Isten egybekel a testtel,
S megnyilvánul Ő Maga;
Ember egybekel Istennel,
S megdicsőül Általa.

5 Megdicsőültből a Szellem
– Minden áldás Szelleme –
Eljött Jézus munkájával,
S Ő Maga is egy Vele.

6 Megdicsőült Jézusunk sok
Tagja: a Gyülekezet;
És e Jézus Szellemével
Épül fel az épület.

7 Ím' egy Ember van a mennyben,
Megmentőnk, ég s föld Ura;
Jézus Krisztus, örökséged
Istentől nyert glória!

12

1 Ó Istenem, az életem
Forrása csak Te vagy;
Oly drága kincs ez élő víz,
S örökre megmarad.

2 A szent Fiadban megjelent
Szeretet Istene;
A Szellemben kegyelmed az,
Mit hoz e víz Vele.

3 A bűn Tetőled elvetett,
S halál jutott nekem;
De szent Fiadban megváltás,
Élet és kegyelem.

4 Bár sokszor nem figyeltünk Rád,
S bántottuk Szellemed';
Te mégis Szellemként jössz el
Átadni életed.

5 Mint Szellem, most a Fiúban
Mint élő, szent kenet
Megkensz, növekszel s élvezem
Szent közösségedet.

6 Szerelme most az Istennek,
Kegyelme Krisztusnak,
Közössége a Szellemnek
Gazdagon átitat.

7 Atya, Fiú és Szellem – egy,
S örrökké él velünk;
Dicséretednek himnuszát
Zengi az énekünk.

16

1 Atyánk Te mindig új vagy; Rád
Nem hat idők kora;
Mint élő Úr oly friss maradsz,
Mint hajnal harmata.

Atyánk Te mindig új vagy,
Nem változol soha,
Frissességed nem rontja meg
A századok kora.

2 Atyánk hol nem vagy, múlnak évek,
S minden megfakul;
De Benned minden megmarad,
És ím: a régi új.

3 Áldásaidban benne vagy,
Mind új, mit Isten ad;
Szövetséged és minden út
Örökké új marad.

4 Az új teremtés létrejött –
Új szívünk s szellemünk;
Minden nap újból átadod
Új életed nekünk.

5 Az ég és föld is újjá lesz,
És lesz új városod;
Havonta új gyümölcsöt hoz
Az élet fája ott.

6 Atyánk Te mindig új vagy és
Tebenned minden új;
Új énekünk örökké zeng
S dicséretünk is új.

1191

1 Most a szellememben van az élet kútja,
A Háromegy-Isten folyó:
Az Atya a forrás, a Fiú az útja,
És a Szellem az alkalmazó.

Uram, életed oly jó nekem,
Lelki életem félreteszem;
Mélyítsd életed, sződdd át ruhám,
És ha visszajössz, légy koronám!

2 Füves, zöld mezőkön Jézus nyugtat engem,
És csendes vizekhez terel;
Nem kell küzdenem már, erőlködnöm is kár,
Itt most mindenem megvan, mi kell.

3 Egy nap Jézus így szólt: vár a Szentek Szentje,
Jöjj, nálam az élet öröm;
Halleluja! Így szólt: Semmit nem kell tenned,
Maradj meg csak a szőlőtövön!

846

1 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Ó Uram, Istenem, áradjon szét!
Elhagynám múltamat, széttörnék vas-falat,
Szellemem, légy szabad, s áradjál szét!

2 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Add meg ezt, ó Uram: áradjon szét!
Önteltség elmarad, énem, hordd el magad!
Szellem, te légy szabad, s áradjál szét!

3 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Úgy kérlek, ó Uram, áradjon szét!
Nem kell nagy érzelem, sem gőgös értelem,
Hadd éljek szüntelen szellemben én!

4 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Vágyam ez, ó Uram: áradjon szét!
Többé nem én, magam fejlesztem önmagam,
Szellemem gáttalan' áradjon szét!

5 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Ezt kérem, ó Uram: áradjon szét!
Önmagam eldobom, én trónját elhagyom,
Élő víz áradjon szellememből!

6 Áradjon szellemem, áradjon szét!
Hallgasd meg Úr imám: áradjon szét!
Egységre léphetek másokkal és Veled,
S épül az épület szellemben, Úr!

Negyedik üzenet

Krisztusnak mint az élet fájának reprodukciójává válni az élettel való szolgálathoz

Igeolvasmány: Jn 1,4; 12,24; 15,1. 4-5; 1Jn 5,16; 2Kor 4,12

I. Isten ökonómiájában az élet fájának mi nemcsak evői, hanem ennek a fának az ágai is vagyunk, és végső soron egy kis életfává, Krisztusnak mint az élet fájának reprodukciójává válhatunk – 1Pt 2,21; Jn 1,4; 12,24; 15,1. 4-5:

A. Isten szándéka az, hogy minden Krisztusban hívő Krisztusnak, az Isten-embernek a reprodukciójává váljon – 12,24; Róm 8,29:
   1. A Krisztus reprodukciójává válás megköveteli, hogy újjászülessünk a pneumatikus Krisztustól a szellemünkben, majd pedig fokozatosan átformálódjunk a pneumatikus Krisztus által a lelkünkben – Jn 3,6; 2Kor 3,18.
   2. Egy olyan folyamat által válunk Krisztus reprodukciójává, amely az isteni élet gazdagságának belénk töltését és az általunk való megtapasztalását foglalja magába – Ef 3,8; Kol 3,4. 10-11.
   3. Ahhoz, hogy Krisztusnak mint a mintánknak a reprodukciójává váljunk, meg kell tapasztalnunk Krisztust mint a Személyt, aki bennünk él, kiformálódik bennünk és elkészíti az otthonát a szíveinkben – Gal 2,20; 4,19; Ef 3,16-17.
   4. Amint Krisztus reprodukciójává válunk, spontán Krisztust fogjuk élni az ő Szellemének bőséges ellátmánya által – Fil 1,19. 21.

B. Az 1Mózes 2,9-ben az élet fája egyedülálló volt, de az élet fája most belénk van ültetve, és növekszik bennünk: előidézi, hogy egy kis életfává váljunk.

II. Krisztusnak mint az élet fájának reprodukciójaként rendelkezünk az élettel való szolgálattal – 1Jn 5,16; 2Kor 4,12:

A. Mivel Krisztusban hívők és Isten gyermekei vagyunk, nemcsak miénk az örökkévaló élet és nemcsak megtapasztalhatjuk az örökkévaló életet, hanem szolgálni is tudunk ezzel az élettel Krisztus Teste többi tagja felé – 1Jn 5,11-16.

B. Élettel szolgálni nem más, mint életet átadni; amikor többletünk van az életből, akkor ebből az ellátmányból szolgálni tudunk mások felé – 1,1-2; 2,25; 5,11-13. 16.

C. A gyülekezeti szolgálat élettel szolgáló szolgálat – mások isteni élettel való ellátásának a szolgálata – 2Kor 4,12:
   1. Ennek a pontnak benyomást kell tennie ránk, és az Úrra kell tekintenünk, hogy a szolgálatunk az Ő élete kivezetésévé váljon – Jn 11,25; 1Jn 1,2.
   2. Az élet, amivel mások felé szolgálunk, a Szellemben van, a Szellem elegyedett a szellemünkkel, Isten élete pedig az elegyedett szellemben helyezkedik el, lakozik és növekszik – 1Kor 15,45b; 6,17; Róm 8,4:
      a. Ha el akarjuk látni a szenteket élettel, fel kell szabadítanunk a szellemünket, mert az isteni élet az elegyedett szellemünkben van – 7,6; 1,9.
      b. Ha a szellemünk nem tud felszabadulni, akkor az isteni életnek nincs módja felszabadulni – 8,10.

D. Ha Krisztusnak mint az élet fájának a reprodukciójaként akarunk élni, akkor mély benyomást kell tennie ránk annak a szükségletnek, hogy képesek legyünk élettel szolgálni – 1Jn 5,11-16:
   1. A szolgálat, amit Isten tőlünk akar, nem munkavégzésre, hanem élettel való szolgálatra összpontosít – 16. vers.
   2. Ahhoz, hogy élettel szolgáljunk mások felé, kapcsolódnunk kell Krisztushoz, meg kell maradnunk Krisztusban, és talajt kell adnunk Neki magunkban, hogy megtöltsön minket, és így az Ő élete, természete, kedvelt dolgai és hajlamai a mi

életünkké, természetünkké, kedvelt dolgainkká és hajlamainkká váljanak – 2,27; Ef 3,16-17.

E. Élettel szolgálni nem más, mint rendelkezni az élet kiáramlásával; a szolgálatunk Isten kiáramlását jelenti másoknak az isteni élettel való ellátására – Jn 19,34; 7,37-39:
   1. Az élet Istennek a tartalma és Istennek a kiáramlása; Isten tartalma Istennek a lénye, Isten kiáramlása pedig Önmagának az életként való átadása a számunkra – Ef 4,18; Jel 22,1.
   2. Ahhoz, hogy az élet felszabaduljon a szellemünkből, a külső emberünkkel el kell bánni, és a külső emberünknek meg kell törnie – 2Kor 4,16; Héb 4,12:
      a. Ha a külső emberünk nincs megtörve, nem lehet az isteni életnek tiszta áramlása – Jn 7,38.
      b. Ha azt akarjuk, hogy az isteni élet felszabaduljon a bensőnkből, akkor le kell igázódnunk a lelkünkben és hagynunk kell, hogy a szellemünk uraljon és uralkodjon minden dolog felett; ekkor az Úr élete képes lesz kiáramlani – Ef 3,16-17.
   3. Az élet kiáramlásának jelenlétéhez szükséges, hogy egyek legyünk Krisztussal az Ő életet felszabadító halálában; ez azt jelenti, hogy azonosulunk a megsújtott Krisztussal, akit a megsújtott szikla jelképez – Jn 19,34; 2Móz 17,6:
      a. Amikor egyek vagyunk Krisztussal mint a megsújtott sziklával, az isteni élet mint az élő víz kiáramlik belőlünk – 6. vers; Jn 7,38.
      b. Meg kell sújtani az emberi életünket, a természeti életünket, hogy az élő víz kiáramolhasson a bensőnkből – 2Kor 4,10-11. 16.
      c. Ha egyek vagyunk a megsújtott Krisztussal, meg fogjuk tapasztalni a természeti életünk megfeszítését, ezután pedig amint Krisztus isteni élete mint az élő víz kiáramlott az Ő emberi életének a megsújtása által, úgy mi is meg fogjuk tapasztalni az élet vizének áramlását a természeti életünk megsújtása által – 10-12. vers.

F. Ha élettel akarunk szolgálni mások felé, tudatában kell lennünk a halál, az alvilág kapui gyülekezet elleni támadásának – Mt 16,18; Róm 5,17:
   1. Ami Istentől való, azt az élet jellemzi, ami pedig a Sátántól, azt a halál; a gyülekezetben minden, ami Istentől származik, élet, és minden, ami a Sátántól származik, halál – Jn 11,25; Héb 2,14.
   2. A Sátán legnagyobb félelme a gyülekezettel kapcsolatban, hogy a gyülekezet ellenáll az ő halál-erejének – 2Tim 1,10.
   3. A bennünk lévő örökkévaló élet bennünk és a gyülekezet többi tagjában egyaránt le tudja győzni a halált – 1Jn 5,11-13. 16.
   4. Krisztusnak mint az élet fájának reprodukciójaként meg kell tapasztalnunk az örökkévaló életet, és szolgálnunk kell ezzel az élettel mások felé azáltal, hogy olyan csatorna vagyunk, amelyen keresztül az örökkévaló élet áramolhat – Jn 7,37-39; Fil 1,24-25.